

Ensimmäisenä iski tajuntaan Sex Pistols.. kuin salama. Olin siinä 14-15v hakaneulat korvissa. Kapinamieli heräsi, kun kuulimme, ettei Sex Pistols saanut tulla Suomeen keikalle. Punkissa viehätti ja viehättää edelleen kapinahenki, joka on ystävällismielistä. Punkkarit eivät tahdo paha vaan päinvastoin. Vertaisin sitä jossain mielessä 1960-luvun hippiaikaan. Punkkaritkin halusivat muutosta ja haluavat edelleen. Marssimme mm. eläinkokeita ja turkistarhausta vastaan. Yhteiskunnalliseen päätöksentekoon kaivattiin myös muutosta. Sen ajan ihmiset pelkäsivät punkkareita, punkkarit olivat outoja pukeutumisineen ja hiusväreineen ja vahvoine meikkineen. Muistan, kun naapurissa ikkunaverhot heiluivat ja nenät vilahtelivat, kun lähdimme Torveen iltaa istumaan "lajitovereiden" kanssa. Punkkareista muistan, että ketään ei katsottu nenän vartta pitkin, uudet otettiin joukkoon mukaan ihan heti. Yhteenkuuluvuuden tunne oli osa sitä elämää. Punkkarius oli aika nastaa senkin vuoksi, että oli kiva aiheuttaa supinaa ympäristössä. Menin punkkariaikana harjoittelijaksi päiväkotiin (rohkea johtaja, kun uskalsi palkata). Jälkikäteen ryhmän lastentarhanopettaja sanoi, että kun ensimmäisenä päivänä astuin ovesta sisään, hän sanoi lapsille, että " nyt tuli säpinää punavuokkoihin!" (Punavuokot oli ryhmän nimi siihen aikaan). Punk ja kapinamieli elää minussa vieläkin. Aina ja ikuisesti. Rohkeus olla oma itsensä ympäristön asenteesta välittämättä. Sitä on punk - asennetta elämään!

-nainen, 1963, Lahti, punk-musiikin kuuntelija/punkkari